

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

HUMBUG IN HET OFFICIUM NOBILE: „ARTS” en „MED. DOCTS. ARTS”.

Het doel van dit stukje is te trachten een beweging in het leven te roepen om de overbodige, kwakzalverachtige aanduiding „med. docts. arts” uit de wereld te krijgen. Op grond van de volgende motieven:

1e. Sinds de wet-LIMBURG kan elke arts tot de promotie worden toegelaten. Daarvóór alleen zij, die gymnasiale vooropleiding hadden genoten. Die collegae meenden zich toen te moeten onderscheiden door zich „med. docts. arts” te noemen. Destijds werd dit reeds als een poovere pedanterie aangevoeld. Wijlen HECTOR TREUB noemde deze bijvoeging een testimonium paupertatis als aanwijzing, dat de bezitter van het praedicaat niet in staat was den doctorstitel te verwerven (zie *Medische Ethiek*, blz. 66).

2e. Had deze titel „med. docts. arts” vroeger dus nog eenige, zij het ook zeer weinig edele reden van bestaan, sinds ongeveer twintig jaar moet hij beschouwd worden als kwakzalverachtig, want degene, die hem voert, suggereert ermee, gepromoveerd te zijn, althans hij wil meer schijnen dan de collega, die eenvoudig „arts” op zijn deur schrijft. Er zijn zelfs nog listiger varianten, bij voorbeeld Drs. A. B. C.-arts of med. docts. C. D. E.-arts, al of niet gevolgd door het extraatje: genees-, heel- en verloskundige.

Zooals ik reeds opmerkte wordt de wantoestand in *Medische Ethiek* gehekelde, maar mijns inziens veel te zachtzinnig. Het onbevoegd voeren van den doctorstitel wordt bij voorbeeld „ongepast” genoemd (blz. 66), terwijl het in één woord bedrog is. Gelukkig komt dit veel minder voor dan de voortdurende, bovendien oneerlijke reclame van geciteerde naamborden.

Thans een voorstel tot „reorganisatie”.

Laat de Maatschappij circulaire rondsturen aan alle artsen, waarin gewezen wordt op de noodzakelijkheid uniforme naamborden in te voeren, en laat zij een termijn stellen, bij voorbeeld twee maanden, waarin de collegae gelegenheid hebben aan het verzoek te voldoen. Na afloop van die periode gaat er een ingezonden stuk naar alle Nederlandsche dag- en er voor in aanmerking komende weekbladen (*Haagsche Post*, *De Groene Amsterdammer* en dergelijke), dat in het kort de medische opleiding bespreekt, aantoot, dat sinds de wet-LIMBURG elke arts ook med. docts. is, en dat „med. docts. arts” dus te vergelijken is met „dubbel openslaande portebrijsé-deuren” — bovendien misleidend werkt.

Ik ben niet zoo naief, aan te nemen, dat deze uiteenzetting in de leekenpers overbodig zal zijn, maar de „med. docts.” en dergelijke artsen, die zich als zoodanig wenschen te handhaven, kunnen dan verzekerd zijn van een meewarig glimlachje van het nu ingelichte publiek, dat hun woning passeert.

Gaarne verneem ik hierover de meening van de collegae met andere, betere voorstellen, en tot slot: ik zou zoo graag eens een verdediging van een „med. docts. arts” willen lezen.

Groningen, Februari 1937.

A. J. H. EBES.

HET ZIEKENFONDSWEZEN IN NEDERLAND.

In het *Ned. Tijdschrift voor Geneeskunde* van 9 Januari 1937 komt een artikel voor van den heer CHR. EGGINK, arts, over „Het Ziekenfondswezen in Nederland”. Het ligt geenszins in onze bedoeling ons te mengen in de polemiek welke den schrijver van bedoeld artikel voert met zijn collega mev. A. E. J. DE VRIES-BRUIJS.

Wel echter wenschen wij er de aandacht op te vestigen, dat dr. EGGINK, schrijvende over het Zaanlandsche stelsel o.a. het navolgende opmerkt: „De toepassing van dit systeem van onzen collega DE GOEJE te Zaandam wordt, dank zij de